

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 5.9.2008
KOM(2008) 538 endelig

Forslag til

RÅDETS AFGØRELSE

om Det Europæiske Fællesskabs undertegnelse af konventionen om værnetingsaftaler

(forelagt af Kommissionen)

{SEK(2008) 2389}

{SEK(2008) 2390}

BEGRUNDELSE

Formål

1. Konventionen om værnetingsaftaler blev vedtaget den 30. juni 2005 inden for rammerne af Haagerkonferencen om International Privatret. Konventionen har til formål at skabe større sikkerhed og forudsigelighed for virksomheder, der indgår aftaler med andre virksomheder og er involverede i internationale tvister, ved at indføre et fakultativt globalt retsligt alternativ til de nuværende voldgiftsordninger.
2. Fællesskabets indgåelse af konventionen vil reducere den retlige usikkerhed for de EU-virksomheder, der driver handel uden for EU, ved at sikre, at de værnetingsaftaler, de indgår i deres kontrakter om international handel, vil blive respekteret, og ved at sikre, at de domme, der afsiges af de i sådanne aftaler valgte domstole, vil blive anerkendt i de andre lande, der er kontraherende parter i konventionen.
3. Europa-Kommissionen førte forhandlingerne om konventionen på Det Europæiske Fællesskabs vegne på grundlag af en rådsbeslutning, og den resulterende konvention er i overensstemmelse med de af Rådet givne forhandlingsdirektiver.

Udvikling af et fælles retsområde inden for Fællesskabet

4. Det Europæiske Fællesskab har selv sat sig som mål at skabe et virkeligt retsområde, der er baseret på princippet om gensidig anerkendelse af retsafgørelser.
5. Fællesskabets indgåelse af konventionen vil være et supplement til gennemførelsen af de målsætninger, der ligger bag de nugældende EU-bestemmelser om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, navnlig forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område ("Bruxelles I-forordningen"), idet der herved skabes et harmoniseret regelsæt i Fællesskabet i relation til de tredjelande, der tilslutter sig konventionen som kontraherende parter.

Værnetingskonventionen af 2005

6. Målsætningen med konventionen er at fremme international handel og internationale investeringer gennem et øget retsligt samarbejde ved at indføre ensartede regler for domstolskompetence, der er baseret på eksklusive værnetingsaftaler og på anerkendelse og fuldbyrdelse i de kontraherende stater af retsafgørelser truffet af de valgte domstole. Formålet med konventionen er at øge retssikkerheden og forudsigeligheden i forbindelse med fuldbyrdelsen af retsafgørelser vedrørende international handel.
7. Ved konventionen tilstræbes der en balance mellem (i) behovet for at sikre parterne, at kun de af dem valgte domstole vil behandle sagen, og at den resulterende dom vil blive anerkendt og fuldbyrdet i udlandet, og (ii) behovet for at staterne kan forfølge visse aspekter af deres offentlige politik, navnlig vedrørende beskyttelse af svagere parter, beskyttelse mod åbenbar urimelighed i særlige situationer og sikkerhed for, at det respekteres, at staterne i visse tilfælde har den eksklusive domstolskompetence.

8. Forholdet mellem reglerne i konventionen og de nuværende og kommende fællesskabsbestemmelser er reguleret i konventionens artikel 26, stk. 6, hvor det hedder:

"Denne konvention indskrænker ikke anvendelsen af de gældende regler i en regional organisation for økonomisk integration, der er part i denne konvention, uanset om de er vedtaget før eller efter konventionen,

a) hvis ingen af parterne har hjemsted i en kontraherende stat, der ikke er medlemsstat i den regionale organisation for økonomisk integration

b) for så vidt angår anerkendelse eller fuldbyrdelse af retsafgørelser mellem medlemsstater i den regionale organisation for økonomisk integration."

9. Konventionen påvirker således anvendelsen af Bruxelles I-forordningen, hvis mindst en af parterne har hjemsted i en stat, der er kontraherende part i konventionen, med undtagelse af de deri indeholdte regler om anerkendelse og fuldbyrdelse.
10. Konventionen åbner mulighed for, at en regional organisation for økonomisk integration kan indgå konventionen sammen med sine medlemsstater (artikel 29) eller indgå den selv med bindende virkning for medlemsstaterne (artikel 30).

Kommissionens forslag

11. Det følger af De Europæiske Fællesskabs Domstols retspraksis¹, at anliggender vedrørende international domstolskompetence og anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, for så vidt angår tredjelande, henhører under Fællesskabets eksterne enekompetence. Det Europæiske Fællesskab vil derfor indgå konventionen i henhold til artikel 30.
12. Konventionens artikel 30 giver Det Europæiske Fællesskab mulighed for på tidspunktet for undertegnelsen, accepten, godkendelsen eller tiltrædelsen at afgive en erklæring om, at det har kompetence på alle de af konventionen regulerede områder, og at dets medlemsstater ikke vil blive parter i konventionen, men vil være bundet af den. Under hensyntagen til den politiske betydning, som Fællesskabets undertegnelse af konventionen vil have for tredjelande, vil det være tilrådeligt at afgive en sådan erklæring på tidspunktet for undertegnelsen for derved at klarlægge situationen med hensyn til de manglende underskrifter fra de medlemsstater af Det Europæiske Fællesskab, der har overdraget kompetence til Det Europæiske Fællesskab.
13. Kommissionen har vedrørende Det Europæiske Fællesskabs indgåelse af konventionen udarbejdet en konsekvensanalyse, som er vedlagt dette forslag. I konsekvensanalysen konkluderes det, at indgåelsen af konventionen kunne medvirke til en øget retssikkerhed og forudsigelighed for EU-virksomheder, for så vidt angår tredjelande.

¹ Domstolens dom af 31. marts 1971, sag 22/70, Kommissionen mod Rådet – Den europæiske aftale om vejtransport, Domstolens udtalelse 1/03 af 7. februar 2006 om Fællesskabets kompetence til at indgå den nye Lugano-konvention om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område.

14. I konsekvensanalysen er det også anført, at det måske vil være nødvendigt for Fællesskabet at afgive en erklæring i henhold til konventionens artikel 21 for derved fra konventionens anvendelsesområde at udelukke forsikringsaftaler, hvor forsikringstageren har hjemsted i EU, og risikoen eller den forsikrede begivenhed, genstand eller ejendom udelukkende har tilknytning til EU, samt ophavsret og beslægtede rettigheder, hvor disse rettigheders gyldighed er knyttet til en medlemsstat.

15. Erklæringer i henhold til konventionens artikel 21 kan afgives når som helst. Det foreslås, at der afgives sådanne erklæringer på tidspunktet for Fællesskabets indgåelse af konventionen, da hensigtsmæssigheden og omfanget af sådanne udelukkelse må undersøges yderligere. Dette punkt vil også blive drøftet i forbindelse med opfølgningen af Kommissionens forestående rapport om anvendelsen af Bruxelles I-forordningen.

Forslag til

RÅDETS AFGØRELSE

om Det Europæiske Fællesskabs undertegnelse af konventionen om værnetingsaftaler

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 61, litra c), og artikel 300,

under henvisning til forslag fra Kommissionen², og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Det Europæiske Fællesskab ønsker at skabe et fælles retsområde baseret på princippet om gensidig anerkendelse af retsafgørelser.
- (2) Konventionen om værnetingsaftaler (i det følgende benævnt "konventionen"), der blev vedtaget den 30. juni 2005 inden for rammerne af Haagerkonferencen om International Privatret, yder et værdifuldt bidrag til fremme af parternes selvbestemmelse i internationale handelstransaktioner og til opnåelsen af større forudsigelighed med hensyn til retsafgørelser vedrørende sådanne transaktioner.
- (3) Konventionen påvirker Fællesskabets afledte lovgivning om domstolskompetence baseret på parternes valg og om anerkendelse og fuldbyrdelse af de resulterende retsafgørelser, navnlig Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2001 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område³.
- (4) Fællesskabet har enekompetence på alle de i konventionen regulerede områder.
- (5) Konventionens artikel 30 giver Fællesskabet mulighed for at undertegne, acceptere, godkende eller tiltræde konventionen.
- (6) [Det Forenede Kongerige og Irland deltager i vedtagelsen og anvendelsen af nærværende afgørelse.]
- (7) Danmark deltager i medfør af artikel 1 og 2 i protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, ikke i vedtagelsen af denne afgørelse, og afgørelsen er derfor ikke bindende for og finder ikke anvendelse i Danmark -

² EUT C [...] af [...], s. [...].

³ EFT L 12 af 16.1.2001, s. 1. Senest ændret ved forordning (EF) nr. 1791/2006 (EUT L 363 af 20.12.2006, s.1).

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Artikel 1

Undertegnelsen af den konvention om værnetingsaftaler, der blev vedtaget i Haag den 30. juni 2005, godkendes herved på Fællesskabets vegne med forbehold for senere indgåelse. Formanden for Rådet bemyndiges til at udpege den (de) person(er), der er beføjet til på Det Europæiske Fællesskabs vegne under iagttagelse af artikel 2 at undertegne den konvention om værnetingsaftaler, der blev vedtaget i Haag den 30. juni 2005.

Teksten til konventionen er knyttet til denne afgørelse

Artikel 2

På tidspunktet for undertegnelsen af konventionen afgiver Fællesskabet følgende erklæring i overensstemmelse med konventionens artikel 30:

"Det Europæiske Fællesskab erklærer i overensstemmelse med konventionens artikel 30, at det har kompetence på alle de af konventionen regulerede områder. Dets medlemsstater undertegner, ratificerer, accepterer eller godkender ikke konventionen, men vil være bundet af konventionen i kraft af Det Europæiske Fællesskabs indgåelse heraf.

I forbindelse med denne erklæring omfatter udtrykket "Det Europæiske Fællesskab" ikke Danmark i henhold til artikel 1 og 2 i protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab [, eller Det Forenede Kongerige eller Irland i henhold til artikel 3 i protokollen om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab]."

Udfærdiget i Bruxelles, den

*På Rådets vegne
Formand*

...

BILAG

KONVENTION OM VÆRNETINGSAFTALER

De stater, som er parter i denne konvention, og

som ønsker at fremme international handel og internationale investeringer gennem et forbedret retsligt samarbejde,

som mener, at et sådant samarbejde kan forbedres ved ensartede regler om værneting og om anerkendelse og fuldbyrdelse af udenlandske retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område,

som er af den opfattelse, at et sådant forbedret samarbejde navnlig forudsætter en international retlig ordening, der giver retssikkerhed og sikrer, at eksklusive værnetingsaftaler mellem parterne i kommercielle transaktioner er effektive, og fastlægger regler for anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i sager, der er baseret på sådanne aftaler,

har besluttet at indgå denne konvention og er blevet enige om følgende bestemmelser:

KAPITEL I – ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1 Anvendelsesområde

1. Denne konvention finder i internationale sager anvendelse på eksklusive værnetingsaftaler, der er indgået på det civil- og handelsretlige område.

2. I forbindelse med kapitel II anses en sag for at være international, medmindre parterne har hjemsted i samme kontraherende stat, og parternes retsforhold og alle andre relevante forhold i sagen, når der ses bort fra den aftalte domstols beliggenhed, udelukkende har tilknytning til den pågældende stat.

3. I forbindelse med kapitel III anses en sag for at være international, når der anmodes om anerkendelse eller fuldbyrdelse af en udenlandsk retsafgørelse.

Artikel 2 Udelukkelse fra anvendelsesområdet

1. Denne konvention finder ikke anvendelse på eksklusive værnetingsaftaler,

a) hvor en af parterne er en fysisk person, der hovedsageligt handler med henblik på at tilfredsstille personlige behov eller familiens eller en husholdnings behov (en forbruger)

b) der vedrører arbejdskontrakter, herunder kollektive overenskomster.

2. Denne konvention finder ikke anvendelse på:

a) fysiske personers retlige status samt deres rets- og handleevne

b) underholdsforpligtelser

c) andre familieretlige anliggender, herunder ordninger for formueforholdet mellem ægtefæller samt andre rettigheder eller forpligtelser i forbindelse med ægteskab eller lignende partnerskabsforhold

d) testamenter og arv

e) insolvens, tvangsakkord og lignende forhold

f) personbefordring og godstransport

g) havforurening, begrænsning af ansvaret for søretlige krav, havari og bugsering og bjærgning i nødsituationer

h) forhold vedrørende karteller (konkurrence)

i) erstatningsansvar for atomskader

j) erstatningskrav vedrørende personskade fremsat af eller på vegne af fysiske personer

k) erstatningsansvar uden for kontraktforhold i forbindelse med tingsskade

l) tinglige rettigheder vedrørende fast ejendom samt leje og forpagtning af fast ejendom

m) juridiske personers gyldighed, ugyldighed eller opløsning, samt gyldigheden af beslutninger truffet af deres organer

n) gyldigheden af immaterielle rettigheder bortset fra ophavsret og hertil knyttede rettigheder

o) krænkelse af immaterielle rettigheder, bortset fra ophavsret og hertil knyttede rettigheder, undtagen hvor der anlægges sag om misligholdelse af en kontrakt mellem parterne vedrørende sådanne rettigheder, eller hvor der kunne anlægges en sådan sag om kontraktbrud

p) gyldigheden af indførelser i offentlige registre.

3. Uanset stk. 2 er en sag ikke udelukket fra konventionens anvendelsesområde, hvis det i nævnte stykke udelukkede emne kun optræder som et bispørgsmål i sagen og ikke er sagens egentlige genstand. Navnlig kan det forhold, at sagsøgte i sit forsvar henviser til et emne, der er udelukket ved stk. 2, ikke i sig selv medføre, at sagen udelukkes fra konventionens anvendelsesområde, hvis det pågældende emne ikke er sagens egentlige genstand.

4. Denne konvention finder ikke anvendelse på voldgiftsbehandling og lignende behandlingsformer.

5. Sager er ikke udelukket fra konventionens anvendelsesområde, blot fordi en stat, herunder en regering, et regeringsorgan eller en af staten bemyndiget person, er part i sagen.

6. Intet i denne konvention indskrænker privilegier og immuniteter, som er indrømmet stater eller internationale organisationer, for så vidt angår disse og deres ejendom.

Artikel 3 Eksklusive værnetingsaftaler

I forbindelse med denne konvention gælder følgende:

a) ved "eksklusiv værnetingsaftale" forstås en mellem to eller flere parter indgået aftale, der opfylder formkravene i litra c), og som fastsætter, at allerede opståede tvister eller fremtidige tvister i forbindelse med et bestemt retsforhold skal indbringes for domstolene i en bestemt kontraherende stat eller for en eller flere nærmere angivne domstole i en bestemt kontraherende stat, således at ingen andre domstole har kompetence til at behandle sådanne tvister

b) en værnetingsaftale, som fastsætter, at tvister skal indbringes for domstolene i en bestemt kontraherende stat eller for en eller flere nærmere angivne domstole i en bestemt kontraherende stat, anses for at være eksklusiv, medmindre parterne udtrykkeligt har fastsat andet

c) en eksklusiv værnetingsaftale skal være indgået eller dokumenteret:

i) skriftligt, eller

ii) ved brug af ethvert andet kommunikationsmiddel, der gør aftalen tilgængelig, så der senere kan refereres til den

d) en eksklusiv værnetingsaftale, der indgår som en del af en kontrakt, anses for at være en selvstændig aftale, der er uafhængig af kontraktens øvrige bestemmelser. Gyldigheden af en eksklusiv værnetingsaftale kan ikke bestrides alene under henvisning til, at kontrakten ikke er gyldig.

Artikel 4 Andre definitioner

1. I denne konvention forstås ved "retsafgørelse" enhver af en domstol truffen realitetsafgørelse uanset dens benævnelse, herunder en dom eller en kendelse, og tillige en af domstolen (eller en retsmedsmand) foretagen fastsættelse af sagsomkostninger eller udgifter, forudsat at fastsættelsen vedrører en realitetsafgørelse, der kan anerkendes eller fuldbyrdes i henhold til denne konvention. Et foreløbigt sikrende retsmiddel betragtes ikke som en retsafgørelse.

2. I forbindelse med denne konvention anses en virksomhed eller en juridisk person for at have hjemsted i den stat,

a) i hvilken dens vedtægtsmæssige hjemsted ligger,

b) i henhold til hvis lovgivning oprettelsen eller registreringen har fundet sted,

c) i hvilken dens hovedkontor ligger, eller

d) i hvilken den har sit hovedforretningssted.

KAPITEL II – DOMSTOLSKOMPETENCE

Artikel 5 Den valgte domstols kompetence

1. Den eller de domstole i en kontraherende stat, der er fastlagt i en eksklusiv værnetingsaftale, har kompetence til at behandle en tvist, som er omfattet af aftalen, medmindre aftalen er ugyldig i henhold til lovgivningen i den pågældende stat.

2. En domstol, der har kompetence i henhold til stk. 1, kan ikke erklære sig inkompetent under henvisning til, at tvisten skal indbringes for en domstol i en anden stat.

3. De foregående stykker indebærer ingen indskrænkning af bestemmelser vedrørende:

a) en domstols kompetence med hensyn til sagens art eller sagsgenstandens værdi,

b) den interne kompetencefordeling mellem domstolene i en kontraherende stat. Hvis den valgte domstol efter eget skøn kan henvise sagen til en anden domstol, skal der dog tages behørigt hensyn til parternes valg.

Artikel 6 Forpligtelser for en domstol, der ikke er valgt

En domstol i en anden kontraherende stat end den, i hvilken den valgte domstol ligger, skal suspendere eller afvise en sag, der er omfattet af en eksklusiv værnetingsaftale, medmindre

a) aftalen er ugyldig ifølge lovgivningen i den stat, hvor den valgte domstol ligger,

b) en af parterne manglede rets- eller handleevne til at indgå aftalen ifølge lovgivningen i den stat, hvor sagen er anlagt,

c) en efterkommelse af aftalen ville være klart uretfærdig eller ville være i åbenbar modstrid med grundlæggende ordre public-principper i den stat, hvor sagen er anlagt

d) der foreligger exceptionelle grunde, som parterne ikke har indflydelse på, men som medfører, at det ikke med rimelighed vil være muligt at efterkomme aftalen, eller

e) den valgte domstol har afvist at behandle sagen.

Artikel 7 Foreløbige sikrende retsmidler

Foreløbige sikrende retsmidler er ikke omfattet af denne konvention. Ifølge denne konvention er det hverken påkrævet eller udelukket, at en domstol i en kontraherende stat indrømmer eller afslår foreløbige sikrende retsmidler eller bringer sådanne til ophør, og konventionen er uden betydning for, om en part kan anmode om sådanne retsmidler, og om en domstol bør indrømme eller afslå sådanne eller bringe dem til ophør.

KAPITEL III - ANERKENDELSE OG FULDBYRDELSE

Artikel 8 Anerkendelse og fuldbyrdelse

1. En retsafgørelse truffet af en i en eksklusiv værnetingsaftale valgt domstol i en kontraherende stat skal anerkendes og fuldbyrdes i andre kontraherende stater i

overensstemmelse med dette kapitel. Anerkendelse eller fuldbyrdelse kan kun nægtes af de i denne konvention anførte grunde.

2. Bortset fra den gennemgang af retsafgørelsen, der er nødvendig for anvendelsen af bestemmelserne i dette kapitel, foretages der ingen behandling af den retsafgørelse, der er truffet af oprindelsesdomstolen. Den domstol, der rettes henvendelse til, er bundet af de faktiske omstændigheder, som oprindelsesdomstolen har lagt til grund for sin afgørelse, medmindre der er tale om en udeblivelsesdom.

3. En retsafgørelse skal kun anerkendes, hvis den har retskraft i oprindelsesstaten, og den skal kun fuldbyrdes, hvis den ville kunne fuldbyrdes i oprindelsesstaten.

4. Anerkendelse eller fuldbyrdelse kan udsættes eller afslås, hvis retsafgørelsen er appelleret i oprindelsesstaten, eller hvis fristen for appel af afgørelsen endnu ikke er udløbet. Et afslag er ikke til hinder for en senere anmodning om anerkendelse eller fuldbyrdelse af retsafgørelsen.

5. Denne artikel finder også anvendelse på en retsafgørelse truffet af en domstol i en kontraherende stat efter en henvisning af sagen fra den valgte domstol i den pågældende kontraherende stat, som tilladt ved artikel 5, stk. 3. Hvis den valgte domstol selv kunne bestemme, om sagen skulle henvises til en anden domstol, kan det dog nægtes at anerkende eller fuldbyrde retsafgørelsen over for en part, der rettidigt i oprindelsesstaten har fremsat indsigelse mod henvisningen til en anden domstol.

Artikel 9 Afslag på anerkendelse eller fuldbyrdelse

Anerkendelse eller fuldbyrdelse kan nægtes, hvis

a) aftalen var ugyldig ifølge lovgivningen i den stat, hvor den valgte domstol ligger, medmindre den valgte domstol har fastslået, at aftalen er gyldig,

b) en af parterne manglede rets- eller handleevne til at indgå aftalen ifølge lovgivningen i den stat, hvor anmodningen er indgivet,

c) stævningen eller et hermed ligestillet processkrift, herunder de vigtigste oplysninger om kravet,

i) ikke er blevet forkyndt for sagsøgte i rette tid og på en sådan måde, at han har haft mulighed for at varetage sit forsvar, medmindre sagsøgte i oprindelsesdomstolen har deltaget i et retsmøde og redegjort for sine synspunkter uden at påberåbe sig mangler ved forkyndelsen, forudsat at lovgivningen i oprindelsesstaten åbnede mulighed for at fremsætte indsigelser mod forkyndelsen, eller

ii) i den stat, hvor anmodningen fremsættes, er blevet forkyndt for sagsøgte på en måde, der er uforenelig med denne stats grundlæggende retsprincipper vedrørende forkyndelse af dokumenter,

d) retsafgørelsen er opnået ved processuelt bedrageri,

e) anerkendelse eller fuldbyrdelse ville være åbenbart uforenelig med de grundlæggende ordre public-principper i den stat, hvor anmodningen indgives, herunder situationer hvor den

specifikke domstolsbehandling forud for retsafgørelsen har været uforenelig med grundlæggende retsplejeprincipper i nævnte stat,

f) retsafgørelsen strider mod en retsafgørelse, der i den stat, hvor anmodningen indgives, er truffet i en tvist mellem de samme parter, eller

g) retsafgørelsen er uforenelig med en retsafgørelse, der tidligere er truffet i en anden stat mellem de samme parter i en tvist om samme genstand og på samme grundlag, og den tidligere retsafgørelse opfylder de nødvendige betingelser for at blive anerkendt i den stat, hvor anmodningen indgives.

Artikel 10 Præjudicielle spørgsmål

1. Hvis et spørgsmål på et område, der er udelukket ved artikel 2, stk. 2, eller ved artikel 21, er blevet behandlet som et præjudicielt spørgsmål, skal afgørelsen herom ikke anerkendes eller fuldbyrdes i henhold til denne konvention.

2. Anerkendelse eller fuldbyrdelse af en retsafgørelse kan nægtes, hvis og i det omfang retsafgørelsen er baseret på en afgørelse på et område, der er udelukket ved artikel 2, stk. 2.

3. I tilfælde af en afgørelse om gyldigheden af en anden immateriel rettighed end ophavsret eller en hertil knyttet rettighed, kan anerkendelse eller fuldbyrdelse af en retsafgørelse dog kun nægtes eller udsættes i henhold til foregående stykke, hvis

a) den pågældende afgørelse er uforenelig med en retsafgørelse eller en kompetent myndigheds afgørelse herom, der er truffet i den stat, efter hvis lovgivning den immaterielle rettighed er opstået, eller

b) der i nævnte stat verserer en sag om gyldigheden af den immaterielle rettighed.

4. Anerkendelse eller fuldbyrdelse af en retsafgørelse kan nægtes, hvis og i det omfang retsafgørelsen er baseret på en afgørelse på et område, der er udelukket ved en erklæring, som anerkendelsesstaten har afgivet i henhold til artikel 21.

Artikel 11 Erstatning

1. Anerkendelse eller fuldbyrdelse af en retsafgørelse kan nægtes, hvis og i det omfang der ved retsafgørelsen er tilkendt en erstatning, herunder erstatning med afskrækkende eller straffende formål, som ikke er en kompensation for det faktiske tab eller den faktiske skade, der er lidt.

2. Domstolen skal tage hensyn til, om og i hvilket omfang den af oprindelsesdomstolen tilkendte erstatning har til formål at dække omkostninger og udgifter i forbindelse med sagen.

Artikel 12 Retsforlig

Retsforlig, som en ved en eksklusiv værnetingsaftale valgt domstol i en kontraherende stat har godkendt, eller som under sagens behandling er blevet indgået ved en sådan domstol, og som i

oprindelsesstaten kan fuldbyrdes på samme måde som en retsafgørelse, fuldbyrdes i henhold til konventionen på samme måde som en retsafgørelse.

Artikel 13 Dokumenter, der skal forelægges

1. Den part, der anmoder om anerkendelse eller fuldbyrdelse, skal forelægge:

a) en fuldstændig bekræftet kopi af retsafgørelsen

b) den eksklusive værnetingsaftale, en bekræftet kopi heraf eller andre beviser for, at der er indgået en sådan aftale

c) hvis der er tale om en udeblivelsesdom, original eller bekræftet kopi af et dokument, der viser, at stævningen eller et hermed ligestillet processkrift er blevet forkyndt for den udeblevne part

d) eventuelle dokumenter, som måtte være nødvendige for at konstatere, at retsafgørelsen har retskraft, eller, hvor det er relevant, at den kan fuldbyrdes i oprindelsesstaten

e) i det i artikel 12 omhandlede tilfælde en attest fra domstolen i oprindelsesstaten, hvoraf det fremgår, at retsforliget eller en del heraf i oprindelsesstaten kan fuldbyrdes på samme måde som en retsafgørelse.

2. Hvis retsafgørelsens ordlyd ikke giver den domstol, der behandler anmodningen, mulighed for at konstatere, at betingelserne i dette kapitel er opfyldt, kan domstolen kræve forelæggelse af de dokumenter, der måtte være nødvendige herfor.

3. En anmodning om anerkendelse eller fuldbyrdelse kan vedlægges et dokument, der er udstedt af en domstol (herunder en retsombudsmand) i oprindelsesstaten, i den udformning, som Haagerkonferencen om International Privatret har anbefalet og offentliggjort.

4. Hvis de i denne artikel nævnte dokumenter ikke er affattet på et sprog, der er et officielt sprog i den stat, hvor anmodningen forelægges, skal de ledsages af en autoriseret oversættelse til et i denne stat officielt sprog, medmindre andet følger af lovgivningen i den stat, hvor anmodningen forelægges.

Artikel 14 Procedure

Procedurene for anerkendelse af retsafgørelsen, for konstatering af om den kan fuldbyrdes, for registrering af den med henblik på fuldbyrdelse og for fuldbyrdelse af den følger lovgivningen i den stat, hvor anmodningen forelægges, medmindre andet er fastsat i denne konvention. Den domstol, anmodningen forelægges for, skal hurtigt behandle denne.

Artikel 15 Udskillelse

En udskillelig del af en retsafgørelse anerkendes eller fuldbyrdes, hvis der anmodes om anerkendelse eller fuldbyrdelse af den pågældende del, eller hvis kun en del af retsafgørelsen kan anerkendes eller fuldbyrdes i henhold til denne konvention.

KAPITEL IV – GENERELLE BESTEMMELSER

Artikel 16 Overgangsbestemmelser

1. Denne konvention finder anvendelse på eksklusive værnetingsaftaler indgået efter dens ikrafttræden for den stat, i hvilken den valgte domstol ligger.
2. Denne konvention finder ikke anvendelse på sager, der er indledt inden dens ikrafttræden for den stat, i hvilken den domstol, der rettes henvendelse til, ligger.

Artikel 17 Forsikrings- og genforsikringsaftaler

1. Sager vedrørende en forsikrings- eller genforsikringsaftale kan ikke udelukkes fra denne konventions anvendelsesområde under henvisning til, at forsikrings- eller genforsikringsaftalen vedrører et forhold, som konventionen ikke finder anvendelse på.
2. Anerkendelse og fuldbyrdelse af en retsafgørelse vedrørende erstatningsansvar i henhold til en forsikrings- eller genforsikringsaftale kan ikke begrænses eller nægtes under henvisning til, at erstatningsansvaret i henhold til den pågældende kontrakt omfatter pligt til at yde den forsikrede eller den genforsikrede:
 - a) erstatning for et forhold, som denne konvention ikke finder anvendelse på, eller
 - b) en skadeserstatning, som artikel 11 kunne finde anvendelse på.

Artikel 18 Ingen legalisering

Alle dokumenter, der fremsendes eller forelægges i henhold til denne konvention, er fritaget for legalisering og alle tilsvarende formaliteter, herunder en apostille.

Artikel 19 Erklæringer om begrænsning af domstolskompetencen

En stat kan erklære, at dens domstole kan afvise at behandle tvister, som er omfattet af en eksklusiv værnetingsaftale, men hvor der, bortset fra den valgte domstols beliggenhed, ikke er nogen tilknytning mellem den pågældende stat og parterne eller tvisten.

Artikel 20 Erklæringer om begrænsning med hensyn til anerkendelse og fuldbyrdelse

En stat kan erklære, at dens domstole kan afvise at anerkende eller fuldbyrde en retsafgørelse truffet af en domstol i en anden kontraherende stat, hvis parterne havde sædvanligt opholdssted i anerkendelsesstaten og parternes retsforhold og alle andre relevante forhold i sagen, bortset fra den valgte domstols beliggenhed, udelukkende havde tilknytning til anerkendelsesstaten.

Artikel 21 Erklæringer om specifikke områder

1. Hvis en stat har en stærk interesse i ikke at anvende denne konvention på et specifikt emneområde, kan den pågældende stat erklære, at den ikke vil anvende konventionen på dette område. En stat, der afgiver en sådan erklæring, skal sørge for, at erklæringen ikke er mere omfattende end nødvendigt, og at det udelukkede specifikke område er klart og præcist defineret.

2. For så vidt angår det pågældende område, finder konventionen ikke anvendelse:

a) i den kontraherende stat, der har afgivet erklæringen

b) i andre kontraherende stater, hvis domstolene eller en eller flere bestemte domstole i den stat, der har afgivet erklæringen, er valgt i en eksklusiv værnetingsaftale.

Artikel 22 Gensidige erklæringer om ikke-eksklusive værnetingsaftaler

1. En kontraherende stat kan erklære, at dens domstole vil anerkende og fuldbyrde retsafgørelser truffet af andre kontraherende staters domstole, som to eller flere parter har valgt ved en værnetingsaftale, der opfylder betingelserne i artikel 3, litra c), og ved hvilken det er fastsat, at allerede opståede tvister eller fremtidige tvister i anledning af et bestemt retsforhold kan indbringes for en domstol eller domstolene i en eller flere kontraherende stater (en ikke-eksklusiv værnetingsaftale).

2. Hvis der i forbindelse med en retsafgørelse truffet i en kontraherende stat, der har afgivet en sådan erklæring, anmodes om anerkendelse eller fuldbyrdelse i en anden kontraherende stat, der har afgivet en sådan erklæring, anerkendes og fuldbyrdes retsafgørelsen i henhold til denne konvention, hvis:

a) oprindelsesdomstolen var udpeget i en ikke-eksklusiv værnetingsaftale,

b) der ikke foreligger nogen retsafgørelse truffet af en anden af de domstole, som tvisten ifølge den ikke-eksklusive værnetingsaftale kunne indbringes for, og der heller ikke ved nogen anden domstol verserer nogen sag mellem de samme parter om samme tvist, og

c) oprindelsesdomstolen var den første domstol, som sagen blev indbragt for.

Artikel 23 Ensartet fortolkning

Ved fortolkningen af denne konvention skal der tages hensyn til dens internationale karakter og behovet for at fremme en ensartet anvendelse.

Artikel 24 Vurdering af konventionens anvendelse

Generalsekretæren for Haagerkonferencen om International Privatret tager med regelmæssige mellemrum initiativ til:

a) en vurdering af, hvordan konventionen anvendes, herunder også eventuelle erklæringer, og

b) overvejelser af, om det er ønskeligt at foretage visse ændringer af konventionen.

Artikel 25 Forskellige retssystemer

1. I forbindelse med en kontraherende stat, hvor to eller flere retssystemer finder anvendelse i forskellige territoriale enheder, for så vidt angår de i denne konvention omhandlede forhold,

a) skal enhver henvisning til en stats lovgivning eller procedurer forstås som en henvisning til den lovgivning eller de procedurer, der gælder for den pågældende territoriale enhed

b) skal enhver henvisning til hjemsted i en stat, hvor det er relevant, forstås som en henvisning til hjemsted i den pågældende territoriale enhed

c) skal enhver henvisning til domstolen eller domstolene i en stat, hvor det er relevant, forstås som en henvisning til domstolen eller domstolene i den pågældende territoriale enhed

d) skal enhver henvisning til en tilknytning til en stat, hvor det er relevant, forstås som en henvisning til en tilknytning til den pågældende territoriale enhed.

2. Uanset det foregående stykke er en kontraherende stat med to eller flere territoriale enheder, hvor der gælder forskellige retssystemer, ikke forpligtet til at anvende denne konvention i tilfælde, der udelukkende vedrører disse forskellige territoriale enheder.

3. En domstol i en territorial enhed i en kontraherende stat med to eller flere territoriale enheder, hvor der gælder forskellige retssystemer, er ikke forpligtet til at anerkende eller fuldbyrde en retsafgørelse fra en anden kontraherende stat, blot fordi retsafgørelsen i henhold til denne konvention er blevet anerkendt eller fuldbyrdet i en anden territorial enhed i samme kontraherende stat.

4. Denne artikel finder ikke anvendelse på en organisation for regional økonomisk integration.

Artikel 26 Forholdet til andre internationale aftaler

1. Denne konvention skal så vidt muligt fortolkes som værende forenelig med andre traktater, der gælder for de kontraherende stater, uanset om disse er indgået før eller efter denne konvention.

2. Denne konvention indskrænker ikke en kontraherende stats anvendelse af en traktat, uanset om denne er indgået før eller efter konventionen, i tilfælde hvor ingen af parterne har hjemsted i en kontraherende stat, der ikke er part i traktaten.

3. Denne konvention indskrænker ikke en kontraherende stats anvendelse af en traktat, der er indgået inden konventionens ikrafttræden for den pågældende stat, hvis en anvendelse af konventionen ville være i strid med den pågældende kontraherende stats forpligtelser over for en ikke-kontraherende stat. Dette stykke gælder også for traktater, der ændrer eller erstatter en traktat indgået inden konventionens ikrafttræden for den pågældende kontraherende stat, undtagen i det omfang der ved ændringen eller ved den nye traktat skabes nye uoverensstemmelser med denne konvention.

4. Denne konvention indskrænker ikke en kontraherende stats anvendelse af en traktat, uanset om denne er indgået før eller efter konventionen, med henblik på at opnå anerkendelse eller fuldbyrdelse af en retsafgørelse truffet af en domstol i en anden kontraherende stat, der også

er part i den pågældende traktat. Retsafgørelsen må dog ikke anerkendes eller fuldbyrdes i mindre omfang, end det ville være tilfældet ifølge nærværende konvention.

5. Denne konvention indskrænker ikke en kontraherende stats anvendelse af en traktat, der for et specifikt emneområde regulerer domstolskompetence eller anerkendelse eller fuldbyrdelse af retsafgørelser, end ikke hvis traktaten er indgået efter konventionen, og alle berørte stater er parter i denne konvention. Dette stykke finder kun anvendelse, hvis den kontraherende stat har afgivet en erklæring om traktaten i henhold til dette stykke. I tilfælde af en sådan erklæring er andre kontraherende stater, for så vidt der er tale om uforenelighed, ikke forpligtede til at anvende denne konvention på det pågældende specifikke emneområde, hvis domstolskompetencen ved en eksklusiv værnetingsaftale er tillagt domstolene eller en eller flere bestemte domstole i den kontraherende stat, der har afgivet erklæringen.

6. Denne konvention indskrænker ikke anvendelsen af de gældende regler i en regional organisation for økonomisk integration, der er part i denne konvention, uanset om de er vedtaget før eller efter konventionen,

a) hvis ingen af parterne har hjemsted i en kontraherende stat, der ikke er medlemsstat i den regionale organisation for økonomisk integration

b) for så vidt angår anerkendelse eller fuldbyrdelse af retsafgørelser mellem medlemsstater i den regionale organisation for økonomisk integration.

KAPITEL V – AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 27 Undertegnelse, ratifikation, accept, godkendelse eller tiltrædelse

1. Denne konvention er åben for undertegnelse af alle stater.
2. Signatarstaterne er først bundet af nærværende konvention, når de har ratificeret, accepteret eller godkendt konventionen.
3. Denne konvention er åben for tiltrædelse af alle stater.
4. Ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrumenterne skal deponeres i udenrigsministeriet i Kongeriget Nederlandene, som er konventionens depositar.

Artikel 28 Erklæringer vedrørende forskellige retssystemer

1. Hvis en stat består af to eller flere territoriale enheder, hvor de forhold, som behandles i denne konvention, er underkastet forskellige retssystemer, kan den på undertegnelses-, ratificerings-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsestidspunktet afgive erklæring om, at konventionen skal gælde for alle dens territoriale enheder eller kun for en eller flere af dem, og den kan ændre denne erklæring ved på et hvilket som helst tidspunkt at afgive en ny.
2. En sådan erklæring sendes til depositaren og skal udtrykkeligt nævne de territoriale enheder, konventionen gælder for.

3. Hvis en stat ikke afgiver nogen erklæring i henhold til denne artikel, finder konventionen anvendelse i alle den pågældende stats territoriale enheder.

4. Denne artikel finder ikke anvendelse på en organisation for regional økonomisk integration.

Artikel 29 Organisationer for regional økonomisk integration

1. En organisation for regional økonomisk integration, der udelukkende består af suveræne stater, og som har kompetence på alle eller nogle af de områder, som konventionen regulerer, kan ligeledes undertegne, acceptere, godkende eller tiltræde konventionen. Organisationen for regional økonomisk integration har i så fald de samme rettigheder og forpligtelser som en kontraherende stat, i det omfang den pågældende organisation har kompetence på de områder, der reguleres af konventionen.

2. Organisationen for regional økonomisk integration giver på tidspunktet for undertegnelsen, accepten, godkendelsen eller tiltrædelsen depositaren skriftlig meddelelse om de emneområder, der er omfattet af konventionen, og for hvilke organisationen har fået overdraget kompetence fra dens medlemsstater. Organisationen skal straks give depositaren skriftlig meddelelse om eventuelle ændringer af dens kompetence i forhold til dens seneste meddelelse i henhold til dette stykke.

3. I forbindelse med ikrafttrædelsen af denne konvention vil instrumenter, der er deponeret af en organisation for regional økonomisk integration, ikke tælle med, medmindre organisationen for regional økonomisk integration i overensstemmelse med artikel 30 erklærer, at dens medlemsstater ikke bliver parter i konventionen.

4. Enhver henvisning i denne konvention til en "kontraherende stat" eller "stat" er ligeledes, hvor det er relevant, at betragte som en henvisning til en organisation for regional økonomisk integration, der er part i konventionen.

Artikel 30 Tiltrædelse af en organisation for regional økonomisk integration uden dens medlemsstater

1. På tidspunktet for undertegnelsen, accepten, godkendelsen eller tiltrædelsen kan en organisation for regional økonomisk integration erklære, at den har kompetence på alle de af denne konvention regulerede emneområder, og at dens medlemsstater ikke bliver parter i konventionen, men vil være bundet heraf i kraft af organisationens undertegnelse, accept, godkendelse eller tiltrædelse.

2. Hvis en organisation for regional økonomisk integration afgiver en erklæring i overensstemmelse med stykke 1, er enhver henvisning i denne konvention til en "kontraherende stat" eller "stat" ligeledes, hvor det er relevant, at betragte som en henvisning til organisationens medlemsstater.

Artikel 31 Ikrafttræden

1. Denne konvention træder i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder fra deponeringen af det andet ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument som omhandlet i artikel 27.

2. Herefter træder konventionen i kraft:

a) for enhver stat eller organisation for regional økonomisk integration, der på et senere tidspunkt ratificerer, accepterer, godkender eller tiltræder den, den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder fra deponeringen af dens ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument

b) for en territorial enhed, som bliver omfattet af denne konvention i overensstemmelse med artikel 28, stk. 1, den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder fra meddelelsen af den i nævnte artikel omhandlede erklæring.

Artikel 32 Erklæringer

1. Erklæringer som omhandlet i artikel 19, 20, 21, 22 og 26 kan afgives i forbindelse med undertegnelse, ratificering, accept, godkendelse eller tiltrædelse eller på et hvilket som helst tidspunkt herefter, og kan når som helst ændres eller tilbagekaldes.

2. Erklæringer, ændringer og tilbagekaldelser skal meddeles til depositaren.

3. En erklæring, der afgives i forbindelse med undertegnelsen, ratifikationen, accepten, godkendelsen eller tiltrædelsen, får virkning samtidigt med konventionens ikrafttræden for den pågældende stat.

4. En erklæring, der afgives på et senere tidspunkt, og en eventuel ændring eller tilbagekaldelse af en erklæring får virkning den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder fra dagen for depositarens modtagelse af meddelelsen.

5. En erklæring i medfør af artikel 19, 20, 21 og 26 finder ikke anvendelse på eksklusive værnetingsaftaler, der er indgået, inden erklæringen får virkning.

Artikel 33 Opsigelse

1. Deltagelsen i denne konvention kan opsiges ved skriftlig meddelelse herom til depositaren. Opsigelsen kan begrænses til en eller flere territoriale enheder i en stat med forskellige retssystemer, som er omfattet af konventionen.

2. Opsigelsen får virkning den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tolv måneder fra dagen for depositarens modtagelse af meddelelsen. Hvis der i meddelelsen specificeres et længere opsigelsesvarsel, får opsigelsen virkning ved udløbet af den pågældende længere periode fra dagen for depositarens modtagelse af meddelelsen.

Artikel 34 Meddelelser fra depositaren

Depositaren giver medlemmerne af Haagerkonferencen om International Privatret og de andre stater og organisationer for regional økonomisk integration, som har undertegnet, ratificeret, accepteret, godkendt eller tiltrådt konventionen i overensstemmelse med artikel 27, 29 og 30, meddelelse om følgende:

a) de i artikel 27, 29 og 30 omhandlede undertegnelser, ratifikationer, accepter, godkendelser og tiltrædelser

b) datoen for konventionens ikrafttræden i henhold til artikel 31

c) meddelelser, erklæringer, ændringer og tilbagekaldelser af erklæringer som omhandlet i artikel 19, 20, 21, 22, 26, 28, 29 og 30

d) opsigelser som omhandlet i artikel 33.

Til bekræftelse heraf har de undertegnede, der er behørigt bemyndigede hertil, undertegnet denne konvention.

Udfærdiget i Haag, den 30. juni 2005, på engelsk og fransk, idet begge tekster har samme gyldighed, i et eksemplar, som deponeres i Kongeriget Nederlandenes regerings arkiv, og hvorefter en bekræftet genpart ad diplomatiske kanaler vil blive fremsendt til alle de stater, som var medlem af Haagerkonferencen om International Privatret på tidspunktet for dens 20. samling, samt til alle de øvrige stater, som deltog i denne samling.